

χώς, ούτε και σήμερα έχω τόπο γράψε μου με άβυσσοις που σύντομη, δια το επόμενον) Τακτικόν άναγνώστην (δύαι σχεδόν αι μεταφράσεις που έλαβα, ένεκρίθησαν ή θά ένεκρίνοντο από καθηγητάς της Γαλλικής; έχω όμως έπρεπε να εκλέξω τάς καλλιτέρας) Βασ. Γ. Το. (τά «Π. Πνεύματα» που μου στέλλεις, έπειδή επιθυμείς «την δοξαν της Διαπλάσεως», εινε τούσον γνωστά, ώστε σε βεβαιώθω ότι αν έδημοσιεύοντο, θά συνετέλουν εις το εναντίον) Τύδροον (έλαβα, εύχαριστώ· δεν άμφισβάλω, ότι θά κάμης λαμπράς έξετάσεις) Μεσοσηματική Άκτιν (έστειλα) Έγετικόν Λέοντα (έλαβα, εύχαριστώ) Ηρωίδα Έλληνοπούλαν (τά κοριτσάκια σε άνασπάζονται και ο μπαμπάς των σ' εύχαριστεί πολύ· σχεδόν κάθε χρόνο ο θάσος Πλέσσα επισκέπτεται την πόλιν σου· ώστε ύπόσχοι έλπει να ιδής και το Φόρο του Λεβάντι) Στενημαχιατάκι (δέν ένόησα καλά την άπορίαν σου· όταν λυπάται κανείς, κλαίει· όταν χαίρεται, γελά και χοροπηδά· τι φαίνεται και δεν φαίνεται;) Φοίβον (ή «Παρασημοφόρος») σου ένεκρίθη και έτυπώθη· αλλά έμεινε δια την επομένην Σελίδα και να το ζήσης) Ονειρώδη Έλλάδα (έστειλα) Αφελή Σανδοβάν (έθελ) Σαμωτόπουλο (έστειλα, εύχαριστώ πα.ύ) Νηρηίδα του Πηνειοῦ (έστειλα, έχει καλώς) Φιλόπατριον (έστειλα· εύχαριστώ την διδασκαλίαν σου γιά τά καλά της λόγια· ά, τί φρικτό το άλλο που μου γράφεις! το δυστυχισμένο το παιδί!) Υπερ Πατρίδος (έστειλα εκ νέου τα ζητηθέντα) Αντ. Ν. Παρ. (έλαβα, εύχαριστώ) Αθάνατον Βοναπόστην (έστειλα· όχι, δέν εινε συνδρομητρια· το άλλο εινε άγόρι) Κυπριακήν Έπίλειαν (θά γράψω εις το προσεχές) Ηρωα Βελισσαρίου (έλήθησαν αι Άσκήσεις και διωροθύθη ή ή κτα) Ι. Κυρ. (χωρίς ψευδώνυμον, δέν επιτρέπεται· ως άδελφός όμως· συνδρομητού, έχεις το δικαίωμα να λάθης) Άνθος τών Λειμώνων (εις το προσεχές) Ισραήλ Κεφαλλονίτην, Κεκοιμημένον Θησαυρόν, κτλ. κτλ.
Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 9ην Μαΐου, θαπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 156ου Διαγωνισμού Δύσεων Απριλίου—Ιουλίου

Αι λύσεις γίνονται δεκταί μέχρι της 3ης Ιουλίου. Αλλά και πέραν της προθεσμίας ταύτης, έφ' όσον δέν θά έχουν άκόμη δημοσιευθή.

295. Λεξιγέφυρος

Έρωαλειον του ζωγράφου Μ' ένν σύμφωνον ένώνω Και βασιλίσσαν άρχιαν Και σεμήν σου φανερώω

Έστάλη υπό της Έλλάδος του Κοισταντινού.

296. Στοιχειόγειφος

Νήσος είμαι του Αιγαίου. Το κεφάλι μου άν κοπή Και διπλή γίνη ή μέση, Χώρα τότε θά φανή Στή; θαλάσσης τον πυθμένα Που χουσιζει στην άκμή.

Έστάλη υπό του Βουλγαροφάγου Έλληνος.

297. Μεταγραμματισμός

Είμαι Κράτος μακρινό, Μ' άν το πρώτο μου άλλίξής, Το βιβλίό σου θά ιδής Που για μέν ίσως θά φάξής.

Έστάλη από το Ναύταμ των Σπαιτών.

298. Δημόδες Δινιγμα

Κλειδώνω, ξεκλειδώνω, Τόν κλέφτη βρίζω· έσα. Έστάλη υπό του Πόθου του Έλληνισμού.

299. Συλλαβικός Ρόμβος

Την άρχήν κοινήν εις θλου; Θά ιδής τους· Αθηναίους, Το επόμενον ησάκι

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οι έξής: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1 έκαστος και ταχυδρομικός δρ. 1,10 δια το Έσωτερικόν, και δρ. 1,30 δια το Έξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οι έξής: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2,50 έκαστος. (Οι Τόμοι της Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος δεητηλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τών έτών 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ών έκαστος τιμάται: Άδετος δρ. 3—Χρυσόδ. δρ. 6. Δια τάς έπαρχ. άδετος 3,50, χρυσ. 6,50, Δια το έξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τών έτών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ών έκαστος τιμάται ελεύθερος ταχ. τελών: Άδετος δρ. 7—Χρυσόδετος δρ. 10.

Τόμοι 10: τών έτών 1906 έως 1915, ών έκαστος τιμάται: Άδετος δρ. 8—Χρυσόδετος δρ. 10.

Στο Αιγαίον ξεχαμένο. Έπιστήμη το κατόπιν. Μουσικός άρχαιον κλέους. Τέλος γραμμα σαν το πρώτο. Και... την λύσιν περιμένο.

Έστάλη από Ένα Χιωτάκι.

300. Ταῦ

- ++++++ = Κάτοικος, χώρας έλληνικής.
- ***+*** = Πέλαγος.
- ***+*** = Πρωτεύουσχ.
- ***+*** = Είδος στρατιώτου.
- ***+*** = Κρότος.
- ***+*** = Χώρα τής Βαλκαντικής.
- ***+*** = Άριθμός.

Η κάθετος ποταμός. Έστάλη υπό του Τελλού Κεφαλονίτη

301—305. Μαγικόν Γράμμα Τη άντελλαγή ένός γραμματος έκάτης τών κάτωθι λέξεων, δι' ένός άλλου, πάντοτε του αύτου, να σχηματισθούν, άνευ άνιγχομμιτισμού, άλλαι τούσαι λέξεις:

Ψαράς, τυρός, μικρός, θύρα, αϊόν.

Έστάλη υπό της Φιλελεύθερης Κερκυράας.

306. Ποιμική Άκροστιχίς

Το πρώτον γραμμα της πρώτης τών κάτωθι ζητομένων λέξεων, το δεύτερον της δευτέρας, το τρίτον της τρίτης, και ούτω καθ'εξής, σχηματίζουν πτηνόν οδικόν:

1. Θεά. 2. Μέρος του λόγου. 3. Ποιητός της Ιταλίας. 4. Κριτής του Άδου. 5. Αρχαίος στρατηγός.

Έστάλη από την Εύχη της Μάννας

307. Φωνηεντέλειον

λγν - πρρν - κφρν - μ - π

Έστάλη υπό του Στεναγμού του Άνέμου

Ο 308. Γρίφος στυ
Μένοι «Άστέρ και όρνιθες» στυ στυ 1913
Ο έκει «Κόραξ και άλώπηξ» 1914 λε οβ.
Μένει «Γεωργός και όβρις» 1945

57 στυ στυ

Έστάλη υπό του Καλλιτέχνου Φειδίου.

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Άσκήσεων των φύλ 8 και 9

86. Κατάδα: (Κέκ, δάς.)—87. Σισκο: (σύρρ, Κώς.)—88. Πόρος-απόρος.—89. Λίμνη.

90. Α 91 ΤΡΑΠΕΖΑ
ΚΥ-ΡΙ- Α Ρ Α Π Ν
Α-ΡΙ-ΣΤΟ-ΚΡΑ-ΤΗΣ Α Λ Η Θ Ε Ι Α
Α-ΚΡΑ-ΤΟΣ Π Θ Ι Π
ΣΗΣ Ε Π Ε Ι Δ Α Ν
Ζ Ι Α Ο
Α Ν Α Π Η Ν Ο Η

92. ΝΕΙΛΟΣ (έλος, ίνλον, λίνον, οίνος, σίλος). —93. ΚΥΠΡΟΣ (Κρόνος, Ύαινα, Πάρος, Ρώμη, Όστις, Σύρος.)—94. Εύσέβει τά πρὸς: τά θεία.—95. ΕΙ θεός μεθ' ήμων, οδδεις καθ' ήμων (Είθε ως· με θή μο· νουδ εις κα θυμόν.)

96. Μύκνος; (μύ, κώνος.)—97. Σκύρος· Σύρος· Εύρος.—98. Το δάκτυλο και το δακτυλίδι. 99. ΚΗΡΙΟΝ 100.—101. 1. 'Η Μορέα(είν) Η Δ Ι Ο Σ ώραία.) 2. 'Η Ρώμη.—102 Ρ Ι Ο Ν 'Η σπονδυλική στήλη.— Ι Ο Ν 103—107. Δια του Β. Βά- Ο Σ λος, βάρος, βουός, άβαξ, Ν άμβων.—108. ΙΑΣΙΟΝ

—ΑΙΟΛΟΣ (Ίστανία, Άνιδες, Σολομών, Ίμαλάια, Όξφορδη, Ναυσικά.—109. Ουδείς· ελεύθερος εκουτου μη κρατών.—110. Οι Πέρσαι ενικήθησαν υπό των Έλλήνων (υπερ σε έν-όλοι 0' εις αν-υπό τον ε- λινόν.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ όσων αι λύσεις· άδιακρίτως φυλλαδίον, έλήφθησαν από 4 —10 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ποιήτρια Σακφό, Π. Η. Χαοθαβέλλας, Β. Γ. Τσακίρης, Μ. Π. Μακαρης, Ε. Σ. Μαντζουριωτάκης, Άλξ. Γ. Α. Γαλλιάνης, Μάτ Έβλεθ, Ζ. Όλσεν, Ω. Κνόλλμπεργκ, Φ. Λέμπαχ, Π. Α. Φύλλογλου, Ιωάννα Θ. Μάρακη, Χ. Ν. Φαγιμιστάς, Ν. Κ. Χαροκόπος, Π. Π. Καρανίκας, Στ. Στ. Πικουλας, Έλένη Χρ. Σπηλιοπούλου, Χρ. Τσαμάλης.

ΑΔΗΚΟΝΤΟΥΖΙ: Άντ. Σ. Κωνσταντοπούλου, ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Α. Α. Παπαδημητρίου, ΒΟΛΟΥ: Β. Γ. Ρουσσος, Χαρίκλεια Ε. Κασσιμα.

ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ: Θ. Α. Μπαρόης. ΙΘΑΚΗΣ: Σπ. Βλησιμας, Πάρις Παύσης. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ι. Ν. Λέβρης, ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Πηνελόπη Α. Τσουκιά, Έλένη Γ. Μουζάκη, Δημητρη Σουβέρφ, Μαρία Χ. Μοτσηνίου, Α. Γ. Αεούλλας, Έλσα. Γ. Αεούλλα, Αλκ. Α. Νεφάντη, Αλκ. Σ. Βρανίνα, Μαρία Σ. Τίττα, Μαρία Βρανίνα, Όλγα Άγγουράκη, Λουκία Α. Κακολιση, Λουκία Σ. Διακοπούλου, Εύθυγία Ν. Γιαννουση.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Στ. Κολίας. ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Η. Ι. Θεοδωρόπουλος. ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Άντωνία Σ. Βουτιναί, Κατίνα Α. Γίνη, Χρ. Α. Σκολιθής. ΑΛΕΞΟΥΡΓΙΟΥ: Άγγελική Π. Τακοβάτου, Κάκια Πυλαργουά.

ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Β. Φ. Μπουρνέλης. ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Α. Χ. Όλύμιτος, Ε. Κ. Ζαφρωτάς, Λιβνία Άνθη, Εύάν. Ι. Παπαδόπουλος, Κ. Κ. Κοντοπούλου. ΠΑΤΡΩΝ: Νάκοςσος, Άχ. Ι. Πλατυμέσης, Π. Σ. Καραμάλης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ι. Ν. Παυλάκης, Α. Α. Ζουρνός, Ι. Π. Παυλάκης, Α. Γ. Πετρονάκης, Α. Χ. Λοιδωρικιάτης, Χ. Μ. Κοττάκης, Γ. Θ. Παγόγος, Π. Χ. Κολυβάς, Κ. Π. Καφετζής, Ν. Ι. Μπαρόης, Α. Α. Καλογιάννης, Ν. Π. Μελυτήκη, Ι. Τόγας, Α. Κοντολέων, Εύάνγ. Α. Μάντας, Ν. Κ. Κωνσταντινίδης, Άντωνία Κοροναίου, Διομ. Σ. Μπούσος, Χαρούλ. Σ. Τσάλας.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Πατάκι. ΠΥΡΓΟΥ: Διαβολομένος Άλεός, Α. Α. Άποστολάκος, Ν. Βαφέλιδης. ΣΥΡΟΥ: Μαρία Ι. Θεοδωρακίου. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Άλξ. ΦΑΛΗΡΟΥ: Ι. Α. Καραμάτας. ΧΑΛΚΙΑΟΣ: Γ. Α. Λάμπρου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

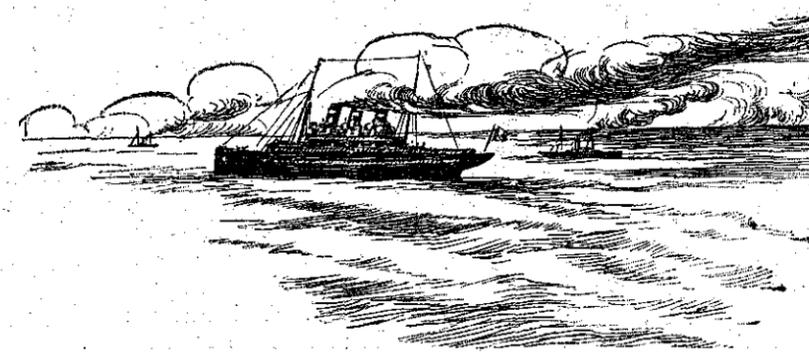
Όλων των ανωτέρω τά ονόματα έπέδθησαν εις την κληρονομία και έκληρώθησαν οι έξής τρείς: Γ. Α. ΓΑΛΛΑΝΗΣ έν Αθήναις, ΕΥΑΓΓ. Κ. ΖΑΡΟΚΩΣΤΑΣ έν Ναυπλίω και ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΟΣ έν Πύργω οι όποιοι ένε γράφησαν δια τρείς μήνας από 1' Ιουλίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμων ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χορηγημάτων εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20
Έσωτερικού	Έξωτερικού	Διά των Πρακτόρων Έσωτερ. Α. 10. Έξωτερ. Φύλλα προηγούμενά έντων, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 36
Έτησία . . . . δρ. 8.—	Έτησία . . . . φρ. χρ. 10.—	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Έξάμηνος . . . » 4,50	Έξάμηνος . . . » 5,50	Όδός Εθελπίδου άρ. 38, παρὰ το Βαγβάκειον
Τρίμηνος . . . . » 2,50	Τρίμηνος . . . . » 3,—	
Αι ανδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.		
Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος	Έν Αθήναις, 21 Μαΐου 1916	Έτος 38ον.—Άριθ. 25

«Η Γαλλία» ειχεν άναχωρήση από το Μπορντώ... (Σελ. 190, στ. 6')

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΔΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

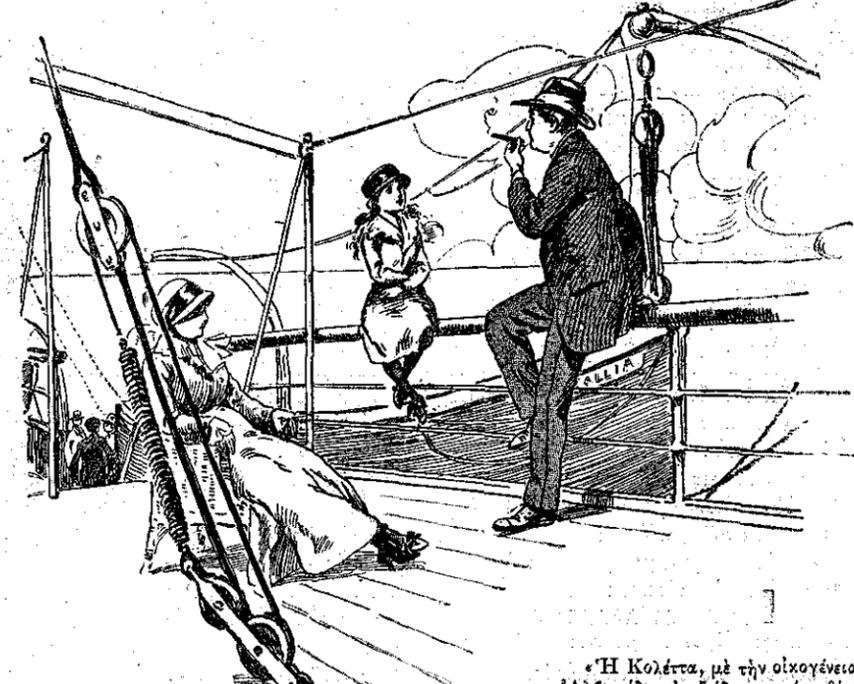
Το βράδυ έφορούσε μια από της ώραιότερες τουαλέττες που ειχε φροντιση να της κάμη ή Κα Άλθαραδό, πριν φύγουν από το Παρίσι, κ' έχόρευε στο κατάστρωμα, ένφ την εκαμάρωναν οι άγαθοί Βραζιλιανόι, που όλοένα της αγαπούσαν περισσότερο και δέν έπαραν να λέγουν σ' όλους με θαυμασμό:

—Μά εινε χαριτωμένη! εινε χαριτωμένη!

«Ε, ήταν άρκετά διαφορετική ή ζωή που έκανε ο Έρρικος, στο υπόστρωμα, μαζί με τούς πτωχούς μετανάστες...

Έτραγε άφθονα, αλλά πρόστυχα την ημέρα, δέν ειχε τόπο να κινηθή, για να ξεμουδιάση τά πόδια του· και τη νύκτα κοιμούταν σ' έν από τά κοινά υπνωτήρια, που ειχαν τέσσερες σειρές κρεβάτια, τη μια επάνω στην άλλη, και βρωμούσαν από τά χνώτα τούσων ανθρώπων και άντηχούσαν από τά ροχαλητά τους. Και το δυστυχισμένο παιδί, με τρόπο κι' απελπισία έδλεπε μπροστά του της δυο εβδομάδες, που ήταν υποχρεωμένο να της περάση με τέτοιους φρικτούς όρους ζωής.

«Δεκακέντε μέρες! έσυλλογίζετο. Ποτέ δέν θά μπορέσω να ζήσω· έτσι δε-

«Η Κολέττα, με την οικογένεια Άλθαραδό, εταξίδευε πρώτον όπει και ειχε όλη της την Άνεσι...» (Σελ. 190, στ. 6').

Αυτό ο Έρρικος δεν το έμαθε ποτέ. Αλλά, ότι κι αν ήταν, να τώρα που έμεινε στο πλοίο ολομόναχος, χωρίς προστασία και χωρίς λεπτό στην τσέπη... Πώς θα τάβγαζε πέρα;

Στην αρχή, αυτή η έγκατάλειψις τον έδύθηκε 'ς απελπισία. Έστερα όμως

— Πολύ καλά. Πηγαίνω. Σε λίγο ο ναύτης έγύρισε και ώδηγισε τον Έρρικο στο ψηλότερο κατάστρωμα, όπου εύρισκετο ο πλοίαρχος καθισμένος 'ς ένα σκαμνί, κοντά στη σκαλίτσα της γεφύρας του. Ήταν εξαιρετικά ευδιάθετος. Γιατί το βαρόμετρο ήταν ύψωμένο, ή θάλασσα

θητική αυτή εκδήλωσις του πλοίαρχου 'ς εξακολούθησε ζωηρότερα:

— Ανήκω σέ οικογένεια, που δυστυχώς δεν έχει πολλά χρήματα. Αναγκάσθηκα να δώσω στην αδελφή μου, που είχε χήρα, όλα τα χρήματα που μου είχαν δώσει για το ταξίδι. Έτσι, μπήκα 'ς αυτό το βαπόρι ως μετανάστης.

Το πρόσωπο του πλοίαρχου εκυβρώπασε λίγο μ' αυτό το προοίμιο. Αλλά ο μικρός εξακολούθησε ατάραχος:

— Είμαι ολομόναχος. Ο ιδιοκτήτης μου με είχε πάρη στο θιασό του, μάζωσε στη Λισαβώνα. Ήθελα λοιπόν...

— Βοήθημα; Ο Έρρικος σήκωσε το κεφάλι του ως να προσεβλήθη.

— Όχι, είπα, αλλά την άδεια ν' απαγγείλω μερικούς μονολόγους στα σαλόνια της πρώτης.

— Έτσι; — Μάλιστα. Έλπίζω να διασκεδάσουν λίγο μ' αυτούς οι επιβάται και να κάμω μια καλή είσπραξι, για να δώσω ένα μέρος στο Ταμείο της Άλληλοβοθειας των Ναυτών...

— Και το υπόλοιπον; ρώτησε με κάποια ειρωνεία ο πλοίαρχος.

— Το υπόλοιπον, αποκρίθηκε ο Έρρικος, θα το διαθέσω για να πάρω δεύτερα θέσι με καμπίνα, γιατί δηλολογώ, ότι δεν ξέρει τίποτα και, χωρίς να φανερώση ούτε στον πλοίαρχο τον ίδιο, ότι ο μικρός ήθοποιός ήταν συγγενής της, άρχισε άμέσως να τριγυρίζει το κατάστρωμα και τα σαλόνια και να πωλή εισιτήρια σέ χαρτάκια, για την παράστασι της εσπέρας. Με την πρόφασι, ότι επρόκειτο για φιλανθρωπικό σκοπό και ότι ή εισπραξις θα επήγαινε στο ταμείο των άπορων ναυτών, έκαμαν τους φίλους της να της πληρώνουν τα εισιτήρια πολύ άκριβά. Άλλως τε, ποιος μπορούσε νάντισταθή σ' ένα χαμόγελο της χαριτωμένης Κολέττας; Σε μισή ώρα, είχε μαζέψη ένα σωρό χρήματα.

Ενώ εργάζοντο έτσι γ' αυτόν, χωρίς να το ξέυρη, ο Έρρικος, ειδοποιημένος μόνο ότι ή πρότασις του είχε γίνη δεκτή, ετοίμαζε το πρόγραμμά του.

Το βράδυ, στής έννιά, τον εβώναξαν πάλι και τον έμπασαν στο μεγάλο σαλόνι της πρώτης.

Όταν ο μικρός βρέθηκε άξαφνα, από το σκοτεινό και ρυπαρό υπόστρωμα, στη μεγαλοπρεπή και φωτοπλημμυρισμένη εκείνη σάλα, όταν βρέθηκε μπροστά στο εκλεκτό εκείνο άχροατήριο, που κάθε θέατρο θα το έζήλευε, στην άτμόσφαιρα εκείνη του πλούτου και του λαύσου, — όταν είδε κυρίες με τουαλέττες νικολτέ και κυρίους με σμόκιν της ώρας, που τον εκύτταζαν με περιέργεια, τάχασε και συλλογίσθηκε ότι θα ήταν ανοησία ν' απαγγείλη εκεί μέσα τους

σκεδάσουν. Κι' αποκρίθηκε στον Έρρικο:

— Καλά, μικρέ μου φίλε, θα διαβίωσω την πρότασι σου στους επιβάτες και θα τους εξηγήσω τη δυσχερή σου θέσι. Κι' αν τους άρέσει, έγώ θα σου δώσω πολύ ευχαρίτως την άδεια. Πήγαινε τώρα, και μετά το πρόγευμα, θα λάβης άπάντησι.

Ο Έρρικος χαιρέτησε και γύρισε στο βρωμερό του υπόστρωμα, με την έλπίδα όμως τώρα, ότι δεν θα έμανε εκεί κάτω πολύν καιρό...

Ο πλοίαρχος εκράτησε την ύποψησί του, και στο τραπέζι, με τρόπο, σα νακανε απλή όμιλία, διηγήθηκε την επίσκεψι του μικρού Δαλλινύ «των κυριωτέρων παρισινών Θεάτρων», υπενθύμισε το δράμα της 'Οστάνδης, που πολλοί από τους ταξιδιωτές το είχαν άκουστά, και τέλος εκέντησε τόσο καλά την περιέργεια όλων, ώστε αυτοί οι ίδιοι παραλάβασαν τον πλοίαρχο να δώση στο μικρό ήθοποιό την άδεια που είχε ζητήση.

Η Κολέττα, μόλις άκουσε τόνομα Δαλλινύ, λίγο έλειψε να προδώτη την συγκίνησί της για την παρουσια του φίλου της στο ίδιο εκείνο πλοίο. Αλλά τα έξυπνο κοριτσάκι που ήταν, καμώθηκε ότι δεν ξέρε: τίποτα και, χωρίς να φανερώση ούτε στον πλοίαρχο τον ίδιο, ότι ο μικρός ήθοποιός ήταν συγγενής της, άρχισε άμέσως να τριγυρίζει το κατάστρωμα και τα σαλόνια και να πωλή εισιτήρια σέ χαρτάκια, για την παράστασι της εσπέρας. Με την πρόφασι, ότι επρόκειτο για φιλανθρωπικό σκοπό και ότι ή εισπραξις θα επήγαινε στο ταμείο των άπορων ναυτών, έκαμαν τους φίλους της να της πληρώνουν τα εισιτήρια πολύ άκριβά. Άλλως τε, ποιος μπορούσε νάντισταθή σ' ένα χαμόγελο της χαριτωμένης Κολέττας; Σε μισή ώρα, είχε μαζέψη ένα σωρό χρήματα.

Ενώ εργάζοντο έτσι γ' αυτόν, χωρίς να το ξέυρη, ο Έρρικος, ειδοποιημένος μόνο ότι ή πρότασις του είχε γίνη δεκτή, ετοίμαζε το πρόγραμμά του.

Το βράδυ, στής έννιά, τον εβώναξαν πάλι και τον έμπασαν στο μεγάλο σαλόνι της πρώτης.

Όταν ο μικρός βρέθηκε άξαφνα, από το σκοτεινό και ρυπαρό υπόστρωμα, στη μεγαλοπρεπή και φωτοπλημμυρισμένη εκείνη σάλα, όταν βρέθηκε μπροστά στο εκλεκτό εκείνο άχροατήριο, που κάθε θέατρο θα το έζήλευε, στην άτμόσφαιρα εκείνη του πλούτου και του λαύσου, — όταν είδε κυρίες με τουαλέττες νικολτέ και κυρίους με σμόκιν της ώρας, που τον εκύτταζαν με περιέργεια, τάχασε και συλλογίσθηκε ότι θα ήταν ανοησία ν' απαγγείλη εκεί μέσα τους

παιδικούς του μονολόγους. Δεν ήξερε πώς να σταθή, όταν έξαφνα, μέσα στο λαμπρό εκείνο πλήθος, του φάνηκε σα να είδε κάτι χρυσά μαλλιά, που τα έγνώριζε καλά... Τέτοια μαλλιά δεν είχε παρά μόνο ή αδελφή του Άγκλάς.

Η παρουσια της μικρής του φίλης τον έγχαροποίησε πολύ, του έδωσε θάρρος κ' έτσι μπόρεσε νάρχιση το μονολόγο του «Τα βραδεία τού Τοτσού», που είχε μεγάλη επιτυχία. Τον έγχειροκρότησαν... Από τη στιγμή εκείνη, ο πάγος έλυωσε, ή μηχανή πήρε το δρόμο της. Παρακάλεσε τον πιανίστα να τον συνοδεύση σέ δυ-τρία τραγουδάκια που του είχε μάθη ένας μεγάλος μαθητής του Καντινιού. Και τα τραγουδάκια αυτά έπιασαν λαμπρά.

Θαρρετά, άφοβα πλέον, ο μικρός ήθοποιός ανήγγειλε, ότι θα χορέψη. Πολλές φορές έγχειροκροτήθη με την Κολέττα, στής οικογενειακής βεγγέρας της Κυριακής, 'ς το σπιτάκι της Άσνιέρης. Έπληρώσε λοιπόν την φίλη του και την προσκάλεσε να χορέψουν, ως να μη την έγνώριζε καθόλου. Εκείνη έδέχθη, και τα δυο παιδιά άρχισαν να εκτελούν δύσκολους, χαρακτηριστικούς χορούς του θεάτρου, με όλη τη χάρη και τη ζωηρότητα της ηλικίας των.

Τους έγχειροκρότησαν μ' ένθουσιασμό και έπειτα όλοι οι ταξιδιωτές έγτριγύρισαν τον μικρό ήθοποιό για να τον συγχαρούν. Ο Έρρικος τους ξεφύγε από μετριοφροσύνη και βγήκε από τη σάλα γεμάτος χαρά.

Στην πόρτα τον έπεριμένε ο λογιστής του πλοίου.

— Μικρέ μου φίλε, του είπα, τείνω ένα δίσκο γεμάτο ναπολεόνια και χαρτονομίσματα' αυτά είναι δικά σου.

Ο Έρρικος άπώθησε τα χρήματα με κίνημα ευγενικό.

— Κρατήσέ τα, είπα, για να πληρωθήτε την καμπίνα μου και δώστε τα ρέστα στο Ταμείο της Άλληλοβοθειας.

Ο λογιστής έγχαμογέλασε.

— Έκ μέρους των ναυτών, είπα, σάς ευχαριστώ.

Έπειτα πήρε το παιδι από το χέρι και το ώδηγησε σέ μια καμπίνα, κοντά στη δική του. Άνοιξε την πόρτα αυτής της καμαρούλας, που είχε φροντίση προηέτερα να κουβαλήθουν τα πράγματα του μικρού ήθοποιού, και του είπα:

— Μικρέ μου φίλε, αυτή είναι ή καμπίνα που θα έχης στο έξης' έλπίζω να σου άρέσει.

Ο Έρρικος έγχαρίστησε τον λογιστή και κλείσθη με χαρά στην κομψή και άνετη εκείνη καμπίνα, με τάσπρα της ξύλα, με τα νικελίνα στολίδια της και με το γαλάζιο της χαλί. (Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Παίξε στο κατάστρωμα διάφορα παιχνίδια...» (Σελ. 191, στ. 6.)

άρχισε να παίρνει θάρρος και να συλλογίζεται διαφορετικά.

«Μονάχος; τόσο το καλλίτερο!.. Ο Πασκαλέ και το τίποτα, το ίδιο ήταν!..»

Είχε κάμη πρό πολλού ένα σχέδιο, που τώρα με την εξαφάνισι του διευθυντού, έγινετο εύκολώτερο και άποφάσις να το βάλη άμέσως 'ς ένέργεια.

Μόλις λοιπόν ξεκίνησε ή «Γαλλία», ο μικρός Έρρικος Δαλλινύ κατέβηκε στον κοιτώνα του, άνοιξε τη βαλίτσα του κ' έγβαλε την ώραϊότερή του φορεσιά, — εκείνο το σμόκιν — Έτον, που φορούσε και στη σικηνή, όταν έπαιζε τον θριαμβευτικό του παιδικό ρόλο.

Ντύθηκε λοιπόν, στολίσθηκε και πήγε ίσα στην πρώτη. Έκει ένας ναύτης φρουρός τον έσταμάτησε.

— Έ, μικρέ! του έφώναξε. Από δω δεν περνούν.

Ο Έρρικος τς ήξευρε ότι δεν θα τον άρριναν να περάση, αλλά είχε πάρη όλα του τα μέτρα. Άμέσως έγβαλε από το πορτοφόλι του ένα μπιλλιέτο, το έδωσε στο ναύτη και του είπα ευγενικά, αλλά κ' έπιτακτικά:

— Μου κάνεις τη χάρη να το δώσης του κυρίου πλοίαρχου και να του πής, ότι θέλω να του μιλήσω;

Ο ναύτης έρριξε μια ματιά στο κομψό χαρτάκι κ' έδιάβασε:

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ των κυριωτέρων παρισινών θεάτρων

Φαίνεται ότι ο τίτλος αυτός, καθώς και το θάρρος του παιδιού, του έκαμαν έντύπωσι και είπα:

λάδι και το βαπόρι έκοβε είκοσι μίλια την ώρα. Τί άλλο χρειάζεται, για να είναι με την καλή του ένας πλοίαρχος; Έδέχθη λοιπόν τον Έρρικο με χαμόγελο. Το επισκεπτήριο εκείνο του είχε κάμη έντύπωσι κ' εκύτταζε τώρα με συμπάθεια τον ήθοποιό των «κυριωτέρων παρισινών θεάτρων», αν και του έγφαίνετο πάρα πολύ νέος για να επέρασε από τόσα θέατρα.

— Τί μπορώ να κάμω για σένα, μικρέ μου φίλε; τον ρώτησε πατρικά.

— Έχεις κανένα παράπονο;

— Όχι, κύριε πλοίαρχε, αποκρίθηκε ο Έρρικος. Κανένα παράπονο δεν έγώ. Θα σάς ζητήσω μόνο μίαν άδεια.

— Νάκούσωμε!

— Ίδού: Καθώς είδατε στο επισκεπτήριό μου, ήμουν ήθοποιός κ' έκαμα μια τούρνε στο Βέλγιο, με μεγάλη επιτυχία, ή όποια όμως διεκόπη από ένα δυστύχημα, που ίσως θα το ακούσατε...

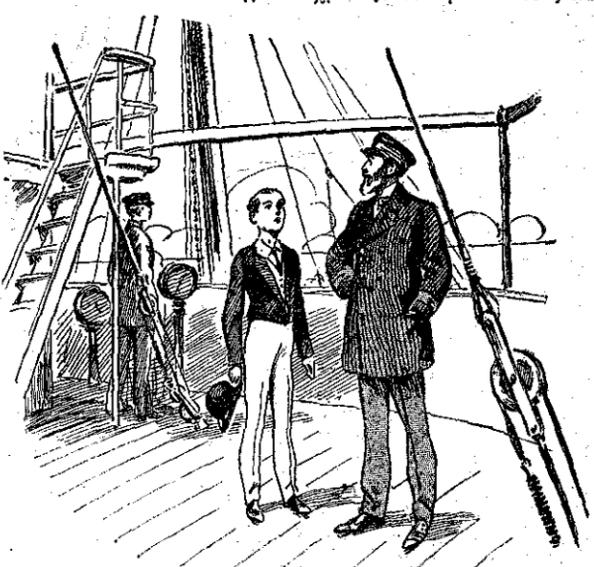
— Ά! το δυστύχημα του θεάτρου της 'Οστάνδης... Είσαι σύ λοιπόν;

— Μάλιστα, έγώ είμαι.

— Καίμένο παιδι!..

Ο Έρρικος πήρε θάρρος από τη συμπα-

— Τί μπορώ να κάμω για σένα, μικρέ μου φίλε; (Σελ. 198, στ. 6.)

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ ΜΥΡΜΗΚΕΣ

Μία καλή κόρη, ή Κλειώ, ηλικίας δεκατεσσάρων έτων, ήγάπα πολύ τα άνθη. Η ευγενής αυτή κλίσις της έδιδε την έγχαρίστησιν να περιποιήται άρκετάς γάστρας εις την ταράτσαν της οικίας της, όπου διήρχετο τόσον ώραία τάς ώρας της σχολής της, ώστε εαν δεν την εκάλει ή μητέρα της, έλησμί-νει να κατέλθη.

Έμμενεν εκεί και παρηκολούθει μετά χαράς και θαυμασμού την ανάπτυξιν των φυτών της, τα έπότιζε, τα έσκάλιζε και παρετήρει την κομψότητά του φυλλώματός των, την χάριν των καλύκων των, την ποικιλίαν των άνθων των και την άρμονίαν των χρωμάτων των.

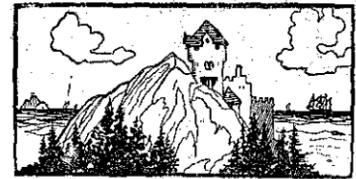
Μίαν πρώταν, ή Κλειώ παρέμεινε πολύ περισσότερο εις την ταράτσαν, διότι είχε και κάτι άλλο περίεργον να παρατηρήση: «Ένα μύρμηκα, ο όποιος προτεπάθει να αναϊβάση εις μίαν γάστραν γεμάτην χόμα, ένα κόκκον σίτου, σύρων αυτόν με τους όπισθίους πόδας του, μη δυνάμενον δε να το κατορθώση, διότι μόλις τον έφεραν εις το χείλος της γάστρας, το όποϊον ήτο πλατύ, του έφευγεν από τους πόδας και κατέπιπτε.

Τρεις φορές κατήλθε και τον ανέλαβεν, αλλά επαναλαμβάνετο το ίδιο. Την τετάρτην φοράν όμως, επήρε και άλλον μύρμηκα βοηθόν και έφεραν τον κόκκον μαζί μέχρι του χείλους της γάστρας διά του αυτού τρόπου' άλλ' όταν και πάλιν ήθέλησαν να τον στρέψουν προς τα μέσα, τους έπεσαν εκ νέου.

Τότε κατέβησαν και οι δύο, και άφου έκαμαν μερικές κινήσεις χόμα, τους ήκολούθησαν και δυο ακόμη μύρμηκες, οι όποιοι, όταν οι πρώτοι έσήκωσαν τον κόκκον αυτόν, τους ήκολούθησαν και συνεκράτουν το φορτίον με τους έμπροσθίους των πόδας, τοιοιτοτρόπως δε κατώρθησαν να μη πέση εις την στροφήν και τον έφεραν έντός της γάστρας, όπου είχαν την φωλεάν των.

Η μητέρα της Κλειώς, ή όποια είδεν ότι παρήρχετο ή ώρα και έπρεπε να υπάγη εις το σχολείον, την εβώναξε και ήρχισε να την έπιπλήττη' άλλ' όταν έμαθε την αίτιαν της βραδύτητός της, με έλαφρόν μειδίωμα της είπα: «— Βλέπεις, παιδι μου, ότι και οι μύρμηκες μας δίδουν μαθήματα άγάπης, όμοιοιάς και άλληλοβοθείας!»

Κα ΑΝΘΕΟΥ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Α, αυτή τη φορά σε κρατώ! καγιάζει ο Τάυλορ, χωρίς να τον μέλη δια την φρίκην και την αγανάκτησιν της μίς Χόλκερ.

— Οδηγήσατε αυτόν τον άνθρωπον άμέσως εις τόν Λονδίνον! διατάσσει δύο αστυφύλακας.

Κ' επειδή ο Μωρίς Ζιλλάρ αντίστέκεται και φωνάζει ότι είχε άθως, οι πόλισμαν του βάζουν ένα φίματρον και τόν παρασύρουν, άπειλούντες ότι θα του φορέσουν και τον «ζουρλομανδύαν».

— Έγγυώμαι δι' αυτόν τον άνθρωπον! λέγει τότε η μίς Νέλλη Χόλκερ, έγγίζουσα τόν βραχιόνά του άρχιστυνόμου. Αφίστε τον, τόν γνωρίζω... δεν είναι εκείνος που ζητείτε.

— Λυπούμαι πολύ, μίς, άποκρίνεται ο Τάυλορ, άλλ' αυτό που μου γυρεύετε, είναι άδύνατο. Ο άνθρωπος αυτός, καθώς μου τώμολόγησε ο ίδιος, είναι ο κα-

— Καθόλου άδύνατο, κύριε Τάυλορ. Είναι ή καθαρά και ή μόνη άλήθεια. Δεν έδιαβάσατε της άποφινές έφημερίδες; Ορίστε τί λέγουν τα «Έπτερμα Νέα». Έχω τόν φύλλο μαζί μου. Βλέπετε;.. Ο «Ρ», ο άληθινός κατάδικος, ο μόνος ένοχος, έβησε στη Νέα Υόρκη χθές τόν βράδυ. Διαβάσατε τί διηγήθη ο ίδιος 'ς ένα ρέπορτερ της «Σημείας»... Τά ώμολόγητα όλα. Έκαμε χίλιες κλεψιές, έκλεψε και την περιφέρμη Κασσετίνα, συνελήφθη, έπειτα αντικαταστάθη από τόν σωσίαν του, τόν Μωρίς Ζιλλάρ, και μπόρεσε να δραπέτευση.

Ο Ουίλλιαμ Τάυλορ έδιάβασε γρήγορα αυτήν την συνέντευξιν εις την έφημερίδα που του έδωσαν ή μίς Χόλκερ, και άνέκραξε:

— Με την βοήθειαν του μαρκησιού, ο όποιος έγγεινεν έτσι συνένοχος του!

— Βεβαίως με την βοήθειαν του μαρκησιού, υπέλαβεν ή Νέλλη' άλλα τί σημαίνει; Ήναγκάσθη να τόν κάμη, δια να λάβη εις την κατοχήν του τά πολύτιμα έγγραφα που περιείχε ή κασσετίνα, την όποιαν είχε κλέψη ο «Ρ».

λακες, οι όποιοι κρατούν τόν νέον και σπεύδουν να έκτελέσουν την διαταγήν. — Ακόμη λίγη ύπομονή, λέγει τότε ο ντέντεκτιβ. Έχετε καιρό να σκοτισθήτε για μένα. Ας φροντίσωμε πρώτα για τούς δύο τζέντλεμαν που είναι ξαπλωμένοι έδω-χόμω.

Και εξαίτων από την τρέπη του έν φαλιδίον, ο Μωρίς Ζιλλάρ σκύπτει και χύνει προσεκτικά όλίγας σταγόνας εις τά χείλη των κοιμισμένων.

— Έγώ τούς έκαμα να πάρουν ναρκωτικό, είπε, για να τούς νομίτουν νεκρούς και να μπορέτω να τούς έλευθερώσω, όταν οι άνθρωποι του Σκυλοκεφάλου θά τούς έβγαζαν για να τούς θάψουν. Το σχέδιο αυτό άπέτυχε. Η επέμβασις της άστυνομίας άλλαξε τά πράγματα, ο Σκυλοκέφαλος συνελήφθη και όλα τώρα πάνε καλά. Σε δέκα λεπτά, προσέθεσεν, ως δια ναποκρηθή εις μίαν άφρονον έρώτησιν της μίς Νέλλης, — ο σερ Ουίλλιαμ Χόλκερ και ο αγαπητός μου ευεργέτης, ο μαρκησιός Δερινύ, θ' ανοίξουν τά μάτια.

Ο άρχιστυνόμος δεν είχε πλέον την

τάδικος που έδραπέτευσεν από τας Κεντρικάς Φυλακάς, πρό τωών ήμερών. Είσαθε βέβαια θυμά, όπως τόσο άλλοι, της όμοιότητός του με τόν Μωρίς Ζιλλάρ.

— Όχι! είναι αυτός ο ίδιος, φωνάζει ή Νέλλη' είμαι έντελώς βεβαία, ότι είναι ο Μωρίς Ζιλλάρ.

— Μ' άφού τώμολόγησε! αντίλέγει ο άρχιστυνόμος, ο όποιος ήρχισε να θυμώνη

— Κύριε Τάυλορ, εξακολουθεί ή γενναία Αμερικανίς, αναλαμβάνουσα όλην της την ψυχραιμίαν' τί έμποδίζει να είναι ο νέος αυτός ο Μωρίς Ζιλλάρ, και συγχρόνως ο δραπέτης που ζητείτε;

— Έμποδίζει τόν ότι φυλακισμένος δεν ήταν ο Μωρίς Ζιλλάρ, άλλα ο «Ρ», άπαντά ο άρχιστυνόμος.

— Και αν σας άποδείξω εγώ, ύπολαμβάνει ή Νέλλη, ότι άπεναντίας, αυτός ήτο φυλακισμένος από πέντε ήμερών;

— Να μου άποδείξετε;.. ψιθυρίζει με διαταγμόν ο κ. Τάυλορ. Μά δεν μπορείτε!.. άδύνατο!

— Έπειτα, άφού ο «Ρ», δεν ξέρω για ποιόν λόγο, τά ώμολόγησε όλα και συνελήφθη τή Νέα Υόρκη, τόν κακό δεν είναι μεγάλο. Θα τόν στείλουν πίσω στο Λονδίνο και σε πέντε-έξη μέρες θα βρισκείται πάλι στις Κεντρικάς Φυλακάς.

— Και ποιός βεβαιώνει, είπεν ο κ. Τάυλορ, ότι τά έγγραφα αυτά, αι έπιστολαί της κασσετίνας, δεν είναι καμμία έπιπόνησις του διαβοήτου «Ρ»;

— Ρωτήστε τόν κύριον Ζιλλάρ. άπεκρίθη ή νεαρά Αμερικανίς, κοκκινίζουσα έλαφρώς—θα σας πη που βρίσκονται αι έπιστολαί.

Αφού έδίστασεν όλίγας στιγμάς, ο Ουίλλιαμ Τάυλορ διάταξε ναφαιρέσουν τόν φίματρον του Μωρίς Ζιλλάρ και έδωσεν εις τόν νεαρόν ντέντεκτιβ την άδειαν να όμιλήση.

— Αύστε μου πρώτα τά χέρια! είπεν ο Μωρίς ύπερηφάνως. Ένας τίμιος άνθρωπος δεν μιλεί με δεμένα χέρια.

— Αύστε του και τά χέρια! διατάσσει ο άρχιστυνόμος τούς δύο αστυφύ-

ποραμικράν άμριβολίαν περί της ταύτητος του Μωρίς Ζιλλάρ, και έρ' όσον ο νέος διηγείται κ' εξηγεί τά συμβάντα από της χθίς, ή προς αυτόν έμπιστοσύνη του αύξάνει.

— Αλήθεια, κύριε Τάυλορ, γνωρίζετε ότι εις έμέ χρωστείτε την ζωή, και σείς, και ο κύριος άστυνόμος του Ουεστμίνστερ;

— Έγώ; χρωστώ σε σας τή ζωή; άπορεί ο άρχιστυνόμος.

— Βεβαίως! εξακολουθεί ο Μωρίς Ζιλλάρ, ενώ ή Νέλλη είναι συκυμένη έπάνω από τόν πατέρα της, περιμένουσα άγωνιωδώς την άφύπνισίν του. Βεβαίως! τόν πάτωμα της σοφίτας έχει μη χανισμό, και χωρίς την επέμβασί μου...

— Κινείται! φωνάζει έξαφνα ή νεαρά Αμερικανίς. Κινεί τά χείλη του!.. Τά μάγουλά του χρωματίζονται... Μπαμπά!.. αγαπητέ μου μπαμπά!.. ζήνα!..

Μετά δύο λεπτά, ο σερ Ουίλλιαμ Χόλκερ και ο φίλος του, ο μαρκησιός Δερινύ, συνήρχοντο από τόν ληθαργικόν των ύπνον.

(Έπεται συνέχεια) Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ τόν βράδυ, την ώρα που γυρίζοντας σπίτι περνούσα από τόν περβολάκι του Υπουργείου των Οικονομικών, έσταμάτησα για να έμποδίσω τρία μικρά παιδιά, — παιδιά τού δρόμου, λουστράκια, — που έδερνανάλύπητα έν άλλο, μικρότερο. Τά κτυπούσαν, και τά τρία μαζί, γροθιές και κλωτσιές,

στό κεφάλι, στό στήθος, στην πλάτη, όπου έβηκαν. Το δε περίεργον είναι, ότι τόν μικρό ούτε έπεσε κάτω να κάμη τόν ψόφιο, για να γλυτώση, ούτε τσίριζε για να τρέξουν μεγάλοι να τόν σώσουν, ούτε έφρευε μπροστά σε τρεις αντίπαλους. Αλλ' αντίστέκουσαν μ' όλη του τή δύναμη, — κ' είχε δύναμη άρκητή για να δίνη κι' αυτό κάπου-κάπου καμμία γροθιά ή κλωτσιά. Ίσως μάλιστα γι' αυτό οι άλλοι είχαν σκυλιάση και φαίνονταν άπορατισμένοι να τόν τελειώτουν.

Μπήκα στη μέση, έραγα κ' εγώ μιά μικρή κλωτσιάκατα λόθος, άλλα τά χώρισα. Έβλεπαν εκεί ένα «μεγάλο» κι' όση κι' αν είχαν όρεξι, δεν είχαν πιά και τόν θάρρος να εξακολουθήσουν. Τά ρώτησα γιατί έδερναν τόν μικρό, και μου άποκρίθησαν ότι πρωτάρχητε εκείνο. Κι' όταν ξαναρώτησα γιατί πρωτάρχητε εκείνο, — αν κι' αυτό δεν τόν πολυτίμησα, — μου είπαν πως τόν είχε ύποπτευθή, ότι τού έκλεψαν χθές μιά δραχμή. Είχαν, βλέπετε, προσηγούμενα. Και βέβαια ο καυγάς τούς θα είχε αύριο συνέχεια. Οπωσδήποτε, στάθηκα κει ως που άπομακρύνθηκα «έντρος βολής» ο μικρός, και τράβηξα τόν δρόμο μου συλλογισμένος...

Μού είχε κάμη έντύπωσι ή κακία, που είχα ιδη ζωγραφισμένη στα πρόσωπα αυτών των παιδιών, την ώρα του καυγά. Έμοιαζαν με μικρά θηρία που άλληλοσπαράζονται. Και όμως, τόν μεγαλύτερο δεν θάταν ακόμη δέκα χρονών.

Τί άγρια ένστικτα που έχει μέσα του ο άνθρωπος, άπ' αυτή άκόμη την ηλικία, που τήν όνομάζουμε άθά και άγγελική!.. Τί θα γίνουν αυτά τά παιδιά, άμα μεγαλώτουν; Και τί «μακαλλείδι» θα είναι οι καυγάδες τούς τότε, που θα μπορούν να όπλίζουν τά χέρια τούς με

πιστόλια και με κάμες; — Συνειθισμένα πράγματα, θα πητε, Λείπουν ποτέ από τόν κόσμο, οι κακοί, οι σκληροί, οι άγριάνθρωποι; Λείπουν ποτέ οι καυγάδες, τάλληλοσπαράγματα, ή μάχες, οι πόλεμοι;... Ίσως μάλιστα τόν κόσμο ύπάρχει περισσότερη κακία άπ' όση χροιάζεται... Και γιατί τάχα ο κόσμος να είναι έτσι κακός;..

Τότε θυμήθηκα ένα γρόμμα, που μου έδειξε πρό όλίγων ήμερών ή Διάπλασις. Ένας μικρός της φίλος τή ρωτεύσε πικά είναι ή πηγή τού κακού. Απ' ό που δηλαδή, και για ποιόν λόγο, ήλθε όλη αυτή ή κακία; Σαν έργο τού αγαθού Θεού, ο κόσμος δεν έπρεπε να είναι αγαθός, τέλειος; Η καλοσύνη δεν έπρεπε να βασιλεύη άπ' άκρη σ' άκρη; Είναι ο Διάβολος, θά πητε' ναι... άλλα μήπως ο Θεός δεν εύθύνεται και για τόν Διάβολο; Ο μικρός μας φίλος κάνει αυτόν τόν συλλογισμό: Ο Θεός έπλασε όλους τούς Αγγέλους. Άρα ο Θεός έπλασε και τόν κακό εκείνον, τόν άλαζονά, τόν φθονερό, που κρημνίσθη από τόν ουρανόν κ' έγγεινε Διάβολος: τόν άγγελο τόν πεπτωκότα. Α, δεν ήθελε ο Θεός, θα ύπήρχε αυτός; Κι' αν ήθελε ο Θεός, όλοι οι άνθρωποι δεν θα ήταν καλοί; Άρα ή πηγή τού κακού είναι ο Θεός, όπως είναι και τού καλού.

Είδατε τί άποκρίθηκε ή Διάπλασις σ' αυτή την άπορία. Άρισε κατά μέρος της άλληγορίας της Άγίας Γραφής και είπε, ότι πηγή τού κακού είναι ή άτέλεια της ανθρώπινης φύσεως. Ο άνθρωπος έρχεται στον κόσμο άτελής, μ' έλαττώματα, με κακίες. Γιατί;.. Γιατί ο Θεός δεν τόν έκαμε τέλειο, άφού ήταν στό χέρι του; Γιατί δεν έγέμισε τόν κόσμο με άγγέλους; — Αυτό δεν τόν ξέρει κανείς. Αί βουλαί τού Θεού είναι άνεξερενήτοι» όπως τόν θυμίζει κ' ή Διάπλασις. Και πραγματικώς, Αδίκη θα σπάζαμε τόν κεφάλι μας για να βρούμε μιά εξήγησι θετική. Το μόνο που μπορούμε να ξέρουμε, είναι ότι ο Θεός έβαλε μέσα στον άνθρωπο τόν κόθο και τή δύναμη να τελειοποιήται. Με κόπο, με μόχθο, με άγώνα. Να πολεμά με τόν εαυτό του, για να νικά τά έλαττώματά του, της αδυναμίας του, τά πάθη του, τά κακά του ένστικτα. Και να γίνεται καλός και άξιος για έναν κόσμο καλλίτερο, τέλειο. Έτσι θέλητε ο Θεός, για λόγους που μόνος Αυτός μπορεί να ξέρη.

Αλλ' αν άνέχεται τόν κακό στον κόσμο-του, — γιατί τόν χρειάζεται, — δεν σημαίνει, ότι πρέπει ναφινόμαστε 'ς αυτό, επειδή τάχα τόν θέλει ο Θεός, και να μη προσπαθούμε να τόν νικώμε. Απεναντίας, πρέπει να τόν πολεμούμε μ' όλη μας τή δύναμη. Αυτό θέλει ο Θεός. Να γινόμαστε όλοένα καλλίτεροι.

Από πού θα τόν μάθουν αυτό τά δυστυχισμένα εκείνα παιδιά τού δρόμου, που δέρνονται σαν θηρία;.. Έστείς όμως τόν ξέρετε καλά. Σας τόν λέγουν οι γονείς σας, οι δασκάλοι σας, τά βιβλία σας. Όλη ή ανατροφή, όλη ή εκπαίδευσις εκεί τείνει: Να εξημερώση τόν άνθρωπο, να τόν εξευγενίση, να τόν κάμη καλό, αγαθό, δίκαιο...

Σας άποάδομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α) Μαγική Δίκην

Να ό γιατρός τού καλγού καιρού. Ίπου είναι ο άρρωστος, που τόν κυνηγά με τόν έργαλειό του;

β) Παιγνιον

Έστάλη υπό Ρίνας Λαζάνου.

Table with a grid of letters: A A, ΓΗ ΔΡΙ ΝΙ ΣΤΙ ΤΗ, ΜΑ ΣΤΟΚ ΧΑ, ΚΟ ΧΟΛ ΠΕΓ ΧΡΙ ΡΩ, ΜΗ ΜΗ

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυται, ώστε ναποτελεσθούν τά όνόματα πέντε πρωτευουσών της Ευρώπης.

γ) Ρογοσαίρνια

Έστάλη υπό τού Μάρου Ιαπέως

- 1. Ποιον ζών ίτχυρίζεται ότι είναι γάιδαρος, ενώ δεν είναι;
2. Ποία πόλις τόν διατάσσει ν' αλλάξής ένοίκιον;

δ) Δια τούς Σαλλομαδεΐς

Έστάλη υπό τού Έρωτος της Πατριδος Tr*p - gr*nd*h*t* - *st-c** s*-d*-r*t*rd.

Νάνα γυνωσθή τόν ρωνηντόλιπον τούτο.

Δήλωσις: Αί λύσεις—όσωνδήποτε ζητημάτων τού αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται άπαρατίτως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμματισμού.

Άύσεις τού 23ου φύλλου

α.) Η μπουτίλλια, άντεστραμμένη και λευκή, σχηματίζεται επί τού στήθους του.—β.) Κρίνον, ίον, ρόδον, χρυσάνθεμον, μύκων.—γ.) Qui aime bien, chatie bien.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

— «Αντίο!»
 — «Στο καλό!»
 — «Καλήν επιτυχία!»
 — «Νά προσέχης τ'ς τὸ βαπόρι. Νά μᾶς γράψης ἀμέσως».

Στὴν ἐξορία τοῦ σπιτιοῦ μου μ' ἐφιλοῦσαν καὶ μ' ἀποχαιρετοῦσαν ἀδιάκοπα, τὴν ὥρα, πού, τὸ βαπόρι ἐσφύριζε ἐς τὸ λιμάνι. Ὁ μπαμπᾶς μου ἐφώναζε: «Ἐλα, γρήγορα. Ἄς λείπων αἱ συγχίσεις». Ἀρπάζω τὰ δέμα τῶν βιβλίων μου καὶ ἐτρέξα πίσω του, προσπαθῶν νὰ τὸν φθάσω. Γύρισα καὶ ξανακύντηξα πίσω μου ἄλλη μιὰ φορά. Στὴν πόρτα ἔμενε ὁ μικρὸς ἀδελφός μου καὶ κυττάζοντάς του, λίγο ἔλειψε νὰ πέσω ἐς τὰ νερά. Ἐμπρός μου ἦταν μιὰ γούβα γεμάτη ἀπὸ τίς πρώτες βροχές. Πραπάτησα καὶ ἀνατινάχθηκα καὶ ἐξηκολούθησα γρήγορα τὸ δρόμο μου. Ὁταν ξαναγύρισα, τὸ σπίτι μου εἶχε χαθῆναι. — Μιὰ βάρκα μὲ τὰς ἀποσκευὰς μου μᾶς ἐπερίμενε ἐπὶ τὸ λιμάνι. Δίπλα τῆς ὁ παππούς, ἀνυπόμονος, ὡπως πάντοτε, γιὰ τὸ βαπόρι εἶχε κάνει καὶ τὴν τελευταία στρόφι. Τὰ νερά σκακιά, φουσκωμένα. Ἐξω θὰ ἔξωμε φουρτούγα. Ὁ παππούς ἔσκυψε καὶ μὲ φίλησε, τὰ κάτασπρα μαλλιά του ἀγκοῦμβησαν ἐς τὰ δικά μου, τὰ γένεια του ἐπὶ τὸ λευκὸ πρόσωπό μου: — «Ἀντίο παππού!» — «Στὸ καλό, παιδί μου!» Τὰ χεῖλιά του ἔτριψαν. Συλλογίσθηκα: ὁ παππούς θὰ πεθάνῃ σὲ λίγον καιρό. — Θὰ σὰς γράψω συχνά, τοῦ εἶπα, χωρίς νὰ με ρωτήσῃ, σὺν νάθελα νὰ τὸν εὐχαριστήσω. Πῆδησα ἐπὶ τὴν βάρκα καὶ κάθησα ἐς τὴν πρύμνη, πού ἦταν καταβεργωμένη ἀπὸ τὴν ραγδαία βροχή. Τὰ κουτιά ἀρπάζθησαν μὲ δύναμι, ἡ βάρκα ἔσχισε τὰ νερά. Ἡ προκυαῖα ἐμάκρυνε, τὸ παλαμιάκι ἔπεσε ἐς τὰ κύματα. Πλάτς... Μὲς ἐπὶ τὴν βάρκα ἐγὼ, ὁ μπαμπᾶς μου, καὶ δύο βαρκάρηδες. Κανεὶς ἄλλος.

— «Σαλπάρει» — «Γράβει καὶ θὰ φτάσωμε». Τὸ βαπόρι ἄραξε τόσο μικρὸν! Τάχα θὰ προφθάσωμε; Ἀχ, θὰ προφθάσωμε; Πῶς γρήγορα λοιπὸν! Γιατί δὲν κάνομε πὺρ γρήγορα; — Οἱ βάρκες μένουσιν πίσω μας δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ. Περνοῦμε κάτω ἀπὸ τὴν βραεὶά ἀλουσιὰ ἐνὸς μαύρου φρογγίου, γεμάτου ἀπὸ μολύβι.

Μέσα τὰ χέρια! Μέσα τὰ χέρια! φώναξαν οἱ βαρκάρηδες. Φθάσαμε κοντὰ ἐπὶ τὸ βαπόρι, πού εἶχε σηκώσει τὴν ἀγκυρά καὶ στεκότανε στὸν ἀνέμο. Οἱ μηχανές του ἐνόμισες ὅτι λαχάνιαζαν μὲ μιὰ ζεστή, βραεὶά ἀναπνοή, σὺν νὰ εἶχαν τρέξει δρόμο πολύ. «Γρήγορα!» ἐφώναζε ὁ πλοίαρχος, καὶ ἔδωσε τὸ σύνθημα μὲ μιὰ διαπεραστικὴ σφυριγματιά. Ἀφροὶ πράσινοι μᾶς ποιοτητοῦσαν ἐπὶ τὴν πλατεὶά ἀμινίνα τους, ἡ βάρκα μᾶς ἐκλυδωνίζετο μέσα τους μὲ μεγάλη βία πού ἐνόμιζα, πῶς; θὰ πνιγούμε. Ἡ εὐχὴ ἄρχισε νὰ σφραγίσθῃ. Πλαγιάσαμε ἐπὶ τὴν σκάλα.

— «Σῆνω, παιδί μου!» ἐφώναξε ὁ βαρκάρης. Πῆγα ν' ἀρπάζω τὸ δέμα τῶν βιβλίων μου, ἀλλὰ μὴν τὸ πῆσαν ἀπὸ τὸ χέρι. «Βάστα καλά! Ἀνέβαινε!» Ἐτρέμα βασιτώντας τὸ σχοινί, προχωροῦσα σιγά-σιγά ὡς ὅσον ἐφθάσα ἐπάνω καὶ πάτησα ἐπὶ τὸ στερεόν, τὰ συμπαγή ξύλα τοῦ καταστρώματος. Ἀνέντευσα τὴ ζεσθὴ μυρωδιά τῶν μηχανῶν, πού ἡ σὺλληψί των ἦταν ἐβσιμένη κάτω ἀπὸ τὴν συννεφιά. Κάτω καθαρά. Προχώρησα καὶ ἀνέβηκα ἐπὶ τὴν γέφυρα. Ἀνέβηκα καὶ ὁ μπαμπᾶς ἀπὸ πίσω μου. Δίπλα μου ὁ πλοίαρχος μὲ τὰ γυαλιὰ του, πῶς μακρὰ τὸ φανάρι, κα-

τάναρο μὲ βαμβάκινα βουνὰ τεφροῦ καπνοῦ. Κοντὰ μου ἓνα κάθισμα ναυτικόν. Στὸ ἀμπόρι βώδια καὶ πρόβρατα πού ἐβλάσαν σὺν νὰ ἦσαν στὴν μέση «τῆ θάλασσα. Ἐβγαλε τὸ καπέλλο μου, τὸ ἀγκοῦμβησα κοντὰ μου, ἀνασήκωσα τὰ καστανὰ μαλλιά μου, εἶδα ψηλά τὸν οὐρανὸν καὶ τὴ δύσι γεμάτη μαύρα σύννεφα. Τὸ ρολόγι τοῦ βαποριοῦ κτύπηος τρεῖς. Ἀπέσαντί μου ὅλα ἔφουγαν γρήγορα. Εἶδα τὴ σκάλα, πού ἐφόρτωναν τὰ βαπόρια, τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ μᾶς μὲ κατεβασμένα τὰ παραπετάσματα, εἶδα τὰ δένδρα τῆς αὐλῆς μᾶς, τὸν παππού, πού προχωροῦσε σιγά καὶ τὸ σακκάκι του ἀνέμιζε ἐπὶ τὸν ἀνεμὸ τὸν φθινοπωρινόν. Συλλογίσθηκα τὸ γατάκι μου, τὴν Φριδολίνην μου, τί ἐμμορφό πού ἦταν καὶ ἐκεῖνο! Τὴν νύκτα χθές εἶχα πάει ἐπὶ τὴν κουζίνα καὶ τὸ ἦρα νὰ κοιμηταί κοντὰ ἐπὶ τὸ τζάκι ἀπὸ τὴν μουσανοϊγμένη πόρτα τοῦ διπλανοῦ δωματίου ἐμπαινε μὴ λωρίδα φῶς τοῦ κανδήλιου τὸ πῆρα ἐπὶ τὰ χέρια μου, τὸ φέρω ἐς τὸ πρόσωπό μου. Τὰ μάτια μου μοιάλειστα σκεπτικὰ, γλυκύτατα καὶ νυσταγμένα τὸ φίλησα ἐς τὰ ματάκια του. — «Γατάκι μου, θὰ σ' ἀφήσω καὶ θὰ φύγω». — Τὸ ξανάβαλα πάλι ἐπὶ τὴ θέσι του καὶ ἔφουγα ἀπὸ κοντὰ του. Ἐξω ἔστρεψε ὁ ἀνεμὸς τὴν κουρασμένη ἀμυγδαλιά... Μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου ἀνέβηκεν ἡ λέξις «χαίρετε!».

Τὸ βαπόρι ἔστρεψε. Ἀνατὸς ἀνεμὸς μὲ κτύπησε ἐς τὸ πρόσωπό, σὺν μαστίγωμα. Τὸ βαπόρι ἔφυγε ἀπὸ πρύμνη σὲ πλώρη, σὺν νὰ πῆδησε ἐπάνω ἀπὸ κάποιο φραγμό. Τινάχθηκα. Ἡ τρικυμία ἔβραζε μακρύτερα καὶ ἔφουζε, οἱ φαλακροὶ βράχοι ἦσαν γεμάτοι ἀφροῦς. Μιὰ φαρόβαρκα γύριζε πρὸς τὸ λιμάνι. Ἄλλο σφοῖγμα, ἄλλοι καμπανισμοί, ἄλλη στροφή ἠρθεμε ἐπὶ τὸς πρὸς στήθος μὲ τὰ κύματα. Τίναγμα καὶ ἔστρεψε βύθιαμα. Στους μακρυνούς σκοπέλους, πού ἐχάραξαν οἱ γλάροι χαμηλά-χαμηλά τοὺς κύκλους των, ἐβόυζαν τὰ κύματα... Ὁ μπαμπᾶς μου ρώτησε τὸν πλοίαρχο μὲ κατεβασμένα φρονιά: — «Ἐχε θάλασσα, καπετάνιε;» — «Μά, χωρίς θάλασσα πῶς θὰ πάμε;»

Γύρισα καὶ κύντηξα πίσω μου πάλι. Τίποτα πιά. Τὸ βαπόρι ἄφινε τὴν πόλι μου, ἐγὼ τὸ σπίτι μου, τὰ χρόνια μου, τὴ ζωὴ μου. Ἐκεῖνο ἀποχαιρέτησε μὲ μιὰ σφυριγματιά. Ἐγὼ μ' ἓνα βλέμμα...

Προχωροῦμε ὀλοταχῶς, ἡ πλώρη ὀρθωμένη σκίζει τὰ ἀτιτίδασσα κύματα, τὸ κατάστρωμα τρέμει τὰ μαλλιά τοῦ μπαμπᾶ μου εἰς τὸ τρικυμία καὶ αὐτὰ τὸ πανταλόνι τοῦ πλοίαρχου μαστιγώνεται ἀπὸ τὸν ἀνεμὸ. Τὸ βαπόρι κλυδωνίζεται ἀπὸ τὴν θαλασσοταραχὴ, ἡ καρδιά μου κλυδωνίζεται ἀπὸ τὴν χαρὰ... Φεύγομε! φεύγομε! Ἐνα κύμα, ψηλὸ, πλατὺ, σὺν δελφίνι, πλησιάζει σιγά-σιγά τὴν πλώρη μᾶς, ὀρθώνεται, δυὸ δευτερόλεπτα στέκει, ἔπειτα χυμίζει κατ' ἀπάνω μᾶς ἡ πλώρη τὸ κτυπὸν κατὰστῆθα καὶ τὸ σκίζει. Πιτσιλλίσματα κτυποῦν τὸ πρόσωπό μου. Σταυρώνω τὰ χέρια μου, βυθίζω τὰ μάτια μου ἐπὶ τὸ κύμα, θέλω νὰ συγκεντρώσω τὸν νοῦ μου, πού νομίζω πῶς θέλει νὰ πετάξῃ καὶ νὰ φύγῃ. Οἱ ἀφροὶ βρέχουν τὸ πρόσωπό μου, ἡ χαρὰ βρέχει τὴν καρδιά μου. Καὶ σὲ κάθε μιὰ μικρῆ μου σκέψι, νέει ἀφροὶ τὴν κτυποῦν καὶ τὴν δογοῦν μέσα μου. Πλησιάζω ἐπὶ τὰ ξύλα καὶ ἀκουμβῶ τὸ κεφάλι μου. Βλέπω τὰ σανίδα, τὰ παπούσια μου, τὰ πόδια μου, τὴ λευκὴ μου μπλούζα. Ζηλεύω τὸν ἴδιο τὸν ἐνυπνίον. Μέσα ἐπὶ μαλλιά μου, περὶ τὸν ψυχρὸ τὸ ῥέψισμα τοῦ ἀνεμοῦ. Βγάξω τὸ

χέρι μου καὶ τὸ ἀφίνω νὰ κρυώνῃ! Ὑστερα τὸ βάζω μέσα καὶ προσπαθῶ νὰ τὸ θερμῶ. Μ' αὐτὸ, μόνο μ' αὐτὸ, αἰσθάνομαι μιὰ μεγάλη εὐχαρίστησι.

Βλέπω τὴ θάλασσα καὶ τῆς προτείω τὸ στήθος μου ἐγὼ, ἓνα μικρὸ παιδάκι, πού τὰ χρόνια μου εἶνε λίγο πῶς πάλαι ἀπὸ τὰ δάκτυλά μου, θέλω νὰ σκέπτομαι δι εἶμαι γίγας καὶ τὴν ἀντιμετωπίζω. Θέλω νὰ κάμω πῶς δὲν τὴν φοβοῦμαι, πῶς δὲν τὴν συλλογίζομαι. — Τὰ κύματα κτυποῦν ἀκάμιστα τὰ βράχια, πού φαίνονται σὺν νὰ κιντίζουν ἀρχίζω νὰ χαλίζωμαι. Σύννεφα πλέουν ἀπ' ἐπάνω μᾶς, σὲ μὴν ἄλλη θάλασσα, ἤσυχα, μεγάλα, βαρεῖα, χωρίς νὰ κλυδωνίζονται ἀπ' τὰ κύματα καὶ χωρεῖ; νὰ σφενδονίζουν στήλες-καπνοῦ.

Κατεβαίνομε κάτω ὁ ἀέρας σφυρίζει μέσα ἐς τὰ σχοινιά, τὰ κύματα ἐδῶ φεύγουν πῶς ταχύτερα καὶ χιζόνται πῶς πλαταιί. Μπαίνομε ἐπὶ τὴν κωπήνα μέσα ἐδῶ ἔσασια, ἀπνευμά, γαλήνη... Βάζω τὸ πρόσωπό μου ἐπὶ τὰ γυαλιὰ καὶ βλέπω, πῶς φεύγουν κοντὰ μου, τὸ ἓνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο, ἀναριθμήτα τὰ κύματα... Ἀκουμβῶ ἐπὶ τὸ προσκέφαλο καὶ προσπαθῶ νὰ κοιμηθῶ. Αἰσθάνομαι μιὰ ζεσθὴ ἀναπνοὴ κοντὰ ἐπὶ τὰ μάτια μου καὶ ἓνα φίλημα...

Τὰ κύματα σφενδονίζονται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ σὺν δίσκοι, ὁ ἥλιος λάμπει ψηλὰ κατὰπρόφυρος ἐπὶ τὰ πρῶτα σύννεφα τοῦ βορρῆα. Φεύγομε, πάμε!...

Πόσα χρόνια ἐπέγρασαν ἀπὸ τότε; Δὲν ξέρω, δὲν θυμοῦμαι καλά. Τέσσαρα, μὴ φαίνεται; Ἴσως τέσσαρα. Ξέρω ὅμως καλά πῶς ἐπέγρασε μιὰ ζωὴ, πού τώρα θὰ τὴν ἀποχαιρέτισω. Ἄλλοτε, πού εἶμουν μικρότερος καὶ εὐτυχέστερος, μὴ ἄρесе νὰ θυμοῦμαι τὰ περασμένα. Δὲν μ' ἀρέσει πιά. Μ' ὅλα ταῦτα ὅμως τώρα, πού τελειῶνω καὶ τὴν ἀποχαιρέτῶ καὶ αὐτὴ τὴν ζωὴ, συχνά, πολύ, συχνά ὁ νοῦς μου στρέφει πρὸς τὴν ἐποχὴν ἐκείνη. Καὶ ἀργόγερα, ὅταν θ' ἀρχίσῃ μιὰ ἄλλη ζωὴ πάλιν, θὰ στρέψω καὶ τότε πίσω τὸ βλέμμα μου. Αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ προτελευταία φορά, ἔως ὅτου θ' ἀποχαιρέτισω μιὰ καὶ καλὴ ὅλη τὴν ζωὴ μου καὶ θὰ φύγω ἐμὲ περὶ ἡλεκτροσμοῦ γιὰ ἓνα μακρινὸ μεγάλο ταξείδι...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΣ

Εἰς τὸν κ. Γ. Ἀρσίνη,

Καὶ γυρνᾷ ψηλὰ καὶ τριζοβολᾷ σ' ἀφροῦτά μὲ μῦλος Καὶ χοροπετᾷ μὲ πανιά ἀπλωτά, τῶν πτωχῶν ὁ φίλος.

Στρώνοντ' ἐμπροστά πέλα ἀνοιχτά «Ὅταν δὴ καράβι πέρα νὰ περνεῖ, πῶς γυρνᾷ, ἀπ' τὸ γυρὸ ἀνάβει.

Πλοῖα καὶ τὰ δυὸ. Τῶνα σὺν θεοῦ μὲς' ἐπὶ τὸν κύμα ἀφρίζει, τ' ἄλλο μὲ βοριά πῶν στὴ στεριά ὀδο καὶ ἀρμενίζει.

Καὶ γυρνᾷ τρελλὰ καὶ μουγγοβολᾷ. Λέξ καὶ μὲ τὸν μπάτι, πού τὸν γυρνᾷ καὶ σιγανὰ μουμουρίζει καὶ

Μὲ λευκὰ φτερά καὶ μὲ μιὰ χαρὰ καὶ μὲ περφηναία, κύκλους ἐλαφροῦς; κύκλους φωτερῶς γράφει μεσ' ἐπὶ οὐράνια.

Μ' ἔργον ἱερῶ χρόνια καὶ καιρὸ ἡ ζωὴ του ἐδέθη, Δίγει τὸ ψαμί, δύναμι καὶ ὀρμή, γιὰ τὸν κόσμον ἀλέθει.

Ὁ βοριάς φυσᾷ, ὁ τροχὸς λυσσᾷ καὶ τ' ἀλεύρι φέει μεσ' ἀπ' τὸν ἀρό, ἀσπρὸ καὶ θερμὸ καὶ εὐλογία πνέει.

Κι' εἶνε μιὰ βοή, κι' εἶνε μιὰ ζωή! Ὅλα τρέμουν, τρίζουν. Ἄσμα μουσικῶ, ὅλα ἐξωτικὸν ἔμα μουμουρίζουν.

Ἀλλὰ μιὰ φορά, π' ἄλεθε γερὰ μὲ παντὶ γεμάτο, ἔφουγα χεμινοῦ ξάφτια καὶ πανιά στρώνει ἐπὶ τὴ γῆ κάτω.

Πέρασε καιρός. Αἰθαριῶν σωρὸς ὁ ἐφεγγέτης μῦλος. Δὲν γυρνᾷ ψηλὰ, δὲν τριζοβολᾷ τῶν φτωχῶν ὁ φίλος.

Μέσα στὴν καρδιά, π' ὅλη ἦταν φωτιά, μέσα ἐπὶ συντριμμια, κτίζουσε φωνά τ' ἄφτια τὰ πωλιὰ, βόσκουν τῶρ ἀγρίμα.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ

[Ἀπὸ τὰ νεοφανῆ «Ποιήματα» του.]

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Καθηγητῆς — Στάθη, πῶς ὀνομάζομεν τὸ σχῆμα, ὅταν ὁ ποιητῆς, ἀπὸ τοῦ συγκεκριμένου, μεταχειρίζεται τὸ ἀφηρημένον οὐσιαστικόν; Ὁ Στάθης: — Ἀφηρημάδα! (Γεγονός)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάκου Ὁ διδάσκαλος ἐρωτᾷ τὸν μικρὸν Τάκη: — Εἰς ποῖαν θρησκείαν ἀνήκει ὁ πατέρας σου; — Δὲν ξέρω... — Μὰ καλά, πού πηγαίνει τὴν Κυριακὴ; — Στὸ ψάσμα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰππέως τοῦ Θανάτου Ἡ μητέρα — Γιατί, Τάτο, δὲν θέλεις νὰ παῖ; σήμερα σὴν θεῖα σου; Ὁ Τάτος: — Γιατί τῆς τελείωσε, μωμά, τὸ βάζο μὲ τὸ γλυκὸ καὶ τὰ κολουράκια. Ἀμα ξανακάμῃ, πηγαίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ Ναπολέοντος Βοναπάρτου Ἡ Μαμά — Σῆνω, Μίμη, νὰ πάρῃς τὸ γιατρικὸ σου. Ὁ Μίμης: — Τώρα κοιμοῦμαι. Ὅταν ἐπηγήσω, ἐνοιῖα σου, τὸ παύω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυρκιακῆς Ἐδελφίας Ὁ μικρὸς Τάκης, πού εἶνε ἀρρωστος, σηκώνεται κρυφὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ τρώγει ἓνα γλυκό.

Δὲν ξέρεις, ὅτι αὐτὸ πού ἔκαμες, εἶνε ἀμνηστία; τὸν μαλῶνε ἡ μητέρα σου. Ὁχι, ἀπαντᾷ ὁ Τάκης: γιὰτὶ ὁ Χριστὸς εἶπε: ἀσθενεὶς καὶ ὀδοιπόρος; δὲν εἶχε ἀμνηστία. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανάτου Βοναπάρτου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ», Ἀθήναι, 33, ὁδὸς Ἐβριπίδου τὴν 17ην Μαΐου 1916

ΔΙΑ νὰ ποφεύγουνται ἔλαι αὐτὰ αἱ ἀμφιδοῖαι καὶ αἱ ἀμφισβητήσεις, Τουρομοριτῆ, ἔχω ὡς ἀρχὴν νὰ μὴ θεωρῶ ὀρθὰ; λύσεις παρὰ μόνον τὰς συμφωνούσας; τελείως μὲ τὰς δημοσιουμένους. Ὅσον διὰ τὰ παραδείγματα πού μου φέρεις, σοῦ παρατηρῶ ὅτι ἡ διαφορά εἶνε ἄλλα εἶνε μικρὰ καὶ εἰς ἄλλα μεγάλη. Ὁ κρότος ἔφανε εἰσπορεῖ νὰ εἶνε ἡχος περισσώτερος καὶ ἀπὸ τὸν βόμβον. Ὁ βόμβος ὅμως εἶνε ἡ ὀρθὴ λύσις, διότι μοιάζει περισσώτερος μὲ τὴν λέξι, κόμβος τοῦ Ἰαεροβάτου.

Εὐκαλοῦτερον εἶνε, Λαοισαϊκὸν Ἀγαθάκι, νὰ ζωγραφίσῃς ἀστερίσκους, παρὰ νὰ κάμῃς τοὺς σταυροὺς μὲ κόκκινη μελάνη. Βεβαίως; ἢ σοῦ πῶς ἐκτῆσαι τὸν Ὀδοιπόρον, διότι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σοῦ ἐξηγήσω ἐδῶ ὅλον τὸν μηχανισμόν τῆς ἀναλλαγῆς; Μ. Μυστικῶν. Ἄν δὲν ἐνοηθῆ; καμμίαν λεπτομέρειαν, μάλιστα, πῆ μου τὴν νὰ σοῦ τὴν ἐξηγήσω.

Εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεπάθωμα, Νεατὸ Φιλόσοφ. Τὰς Ἀσκήσεις; δὲν χρειάζεται νὰ τὰς γράψῃς; εἰς ἰδιαιτέρον χαρτί, ὅτε θὰ πληρώσῃς; τίποτε ὅταν θὰ τὰς στείλῃς, ἀφοῦ εἶσαι συνδρομητῆς; μὲ ψευδοῖνον.

Τὰ ἐξῆς; μὴ γράφῃς τὸ Ἄνθος τῶν Δειμώνων; Ὁ κ. Σαδάτου μᾶς ὀμίλησεν ὁ κ. καθηγητῆς τῶν Ἑλληνικῶν περὶ Σοσιαλισμοῦ. Ἐγὼ, κατὰ τύχην, εἶχα κατ' ἐμὲ τὸ φύλλον σου καὶ, ὅταν ἐτελείωσε, τοῦ ἔδειξα τὴν Ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος. Τὸ τί ἐγίνετο τότε εἰς τὴν τάξιν δὲν περιγράφεται! Διότι οἱ περισσότεροι μαθηταὶ εἶνε συνδρομηταὶ ἢ ἀγορασταὶ σου. Ὁ κ. καθηγητῆς ἠνεγκέσθη νὰ διαβάσῃ δις τὴν Ἐπιστολὴν, καὶ μὲ μεγάλην του συγκίνησιν, διότι ἐθυμήθη τὸν καλὸν καιρὸν πού σου καὶ, ὅταν ἐτελείωσε, τοῦ ἔδειξα τὴν Ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος. Τὸ τί ἐγίνετο τότε εἰς τὴν τάξιν δὲν περιγράφεται! Διότι οἱ περισσότεροι μαθηταὶ εἶνε συνδρομηταὶ ἢ ἀγορασταὶ σου. Ὁ κ. καθηγητῆς ἠνεγκέσθη νὰ διαβάσῃ δις τὴν Ἐπιστολὴν, καὶ μὲ μεγάλην του συγκίνησιν, διότι ἐθυμήθη τὸν καλὸν καιρὸν πού σου καὶ, ὅταν ἐτελείωσε, τοῦ ἔδειξα τὴν Ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος. Τὸ τί ἐγίνετο τότε εἰς τὴν τάξιν δὲν περιγράφεται! Διότι οἱ περισσότεροι μαθηταὶ εἶνε συνδρομηταὶ ἢ ἀγορασταὶ σου.

Καὶ βέβαια συνδρομητῆς μου ἔς ἦτο ὁ Γυμνασιάρχης; σις, Κυρκιακῆ Ἐδελφία, ἀφοῦ σὰς ἔβλεπα νὰ παίξετε τὴν «Ἀντιγόνην» ὅχι εἰς τὸ ἀρχαῖον, ὅτε εἰς καμμίαν σχολαστικὴν μετᾶφρασιν, ἀλλ' εἰς τὴν ζωντανὴν καὶ ὄρασαν τοῦ μακαρίτου Κ. Μάνου. Σὲ συγγαίω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου εἰς τὸν ῥόλον τῆς Ἰαμῆνης. Χαίρετίσματα εἰς τὸν μικρὸν ἀδελφόν σου, πού ἔκαμε τὸν ὁδηγὸν τοῦ γέροντος Τερεσίου.

Ὁ ἤχος τοῦ 1913 ἀπαντᾷ σὸν Σκλαβομένον Ἕλληνα, ὅτι αἱ ἐλπίδες; δὲν πρέπει νὰ ἔχω ὡς κύριον σκοπὸν τὴν γλώσσαν καὶ ὅτι ἂν τὰ παιδιὰ τοῦ Δημοτικοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ δὲν κάμῃ νὰ τάφινουν νὰ γράφουν ὅπως θέλουν, οἱ Γυμνασιῶπαιδες ὅμως, καὶ μάλιστα τῶν τελευταίων τάξεων, ἔπρεπε νὰ ἔχουν περισσώτερον ὡς πρὸς τὴν γλώσσαν ἐλευθερίαν. Ἐπειτα—προσθέτει—καὶ τὰ θέματα πού δίδουν εἰς τὰς ἐκθέσεις, ἔπρεπε νὰ μὴ εἶνε τόσο παιδικὰ—γιὰ νὰ μὴν πῶ ἀνόητα,—σὺν τὰ στερεότυπα: Πῶς; ἐπεράσατε τὸ Πάσχα; Πῶς; εἰς τὴν Ἐβδωμῆν; καὶ ἄλλα λιγάκι πὸ σοβαρὰ, ὅτε νὰ συνηθίζον τὸ παιδί νὰ σκέπτεται, νὰ ἐκφράζῃ τὴν ἰδέαν του, νὰ φιλοσοφῇ λιγάκι...

Γεώργιος Α'. εὐχαριστῶ διὰ τὸ νέον ξεπάθωμα καὶ διὰ τὴν ἔδωσαν τοῦ Συλλόγου. Τὰ

ἔστηθη ἔσπλησθη. καὶ ἐχρησθῆ ὁ λογιτισμὸς σου. Διὰ τὸ ζήτημα τῶν ἐλπίσεων, δὲν εἶχες δικήν. Οἱ φίλοι μου δὲν ἐνοῦσιν νὰ διδάσκουν τοὺς διδασκάλους των. Λέγουσιν ἀπλῶς τὴν γνώμην των διὰ κατὶ πού τοὺς ἐνδιαφέρει ἀμέσως, νομίζω δὲ ὅτι κάθε σκεπτόμενος ἄνθρωπος εἰσπορεῖ καὶ πρέπει νὰ λέγῃ τὴν γνώμην του. Ἀφίνω τώρα, ὅτι πολλοὶ οἱ προσηλαμένοι ἐξετάζον τὰς γνώμας τῶν ὄρισταμένων διὰ ζήτηματα πού τοὺς ἐνδιαφέρουν—οἱ διδάσκαλοι π: χ: τὰς γνώμας τῶν μαθητῶν—καὶ κάποτε τὰς λαμβάνουν ὡς ὄφει.

Πρὸς τὸ παρόν, Ὀνειρώδης Ἕλλάς, δὲν οὐ ἐνεκρίθη τίποτε.— Αὐτὸ πού λέγετε διὰ τὸν μεγάλον ποιητῆν, δὲν εἶνε σέξις μὲ τὴν ἐπιγράτησιν τοῦ Σοσιαλισμοῦ. Καὶ ὁ μεγάλος ποιητῆς καὶ ὁ κοινὸς ἄνθρωπος; ἔχουν τὸ ἴδιον δικαίωμα τρωφῆς, ἐνδομοσίας καὶ κατοικίας. Σημείωσε δὲ, ὅτι εἰς τὴν σημερινὴν κοινωνίαν, συγχρότως στεροῦνται αὐτὰ ἀναγκαῖα οἱ μεγάλοι ποιηταὶ παρὰ οἱ κοινὸι ἄνθρωποι. Ἐφαίνα ὁ ποιητῆς πού ἀναφέρεις ἔζησε πάντοτε πτωχός, μὲ κόπον καὶ ἀγῶνα. Ἐνῶ ἄλλοι, κοινώτατοι ἄνθρωποι, χαιρόνται διὰ τὰ καλά τοῦ κόσμου.

Ἡ Χίτων τοῦ Μπιζανίου μὴ γράφῃς: «Δὲν μοῦ λές; διατὶ δὲν φαίνονται πλέον εἰς τὴν Σ.Σ.Σ. οὔτε ἡ Φράουλα οὔτε ἡ Ἀνθιμῆ Βαμβακιά, οὔτε ἡ Φούλα; Καλὰ ἢ ἄλλες; μὴ καὶ ἡ Φράουλα, πού τώρα εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς;... Τὴ θυμήθηκα, διότι ἀρτέως πρὸ ὀλίγου μὴ ἔφαμε φράουλες ἀπὸ τὸ δικό μου τὸν κῆπο. Τὶ νόστιμες πού ἦταν!...

Ὁδύτης ἐπιστολᾶς μὴ ἐστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς; Βοσκοπούλα τῶν Ἀλπειῶν, Μανιατοπούλα, Ἀηθροῦδωκου Διαιβόλου, Ἀποθμῶν Ἀνθίνας, Δοχιζιάνου, Κύνειον Ἄσμα, Ἡροῦς Ἑλληνοπούλα, Κυρκιακῆ Ἀσθή καὶ Χαροῦμενὴ Καροῦλα. — Ἐξέτελεσα τὰς παραγγέλιας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀδὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἐξῆς: «Ἀνεκδοτὸν τοῦ Πρῆξιτέλου». — «Χαιρὸς Σκέψης». — Πῶς τὸν πνέουν; — «Ἡ ἐξέτασις τοῦ Τόμου». — «Τὰ πῆλινα ἀγγεῖα τοῦ Ἰπποκράτους». — «Ἀπάντησις ἐπὶ Ἀπορίαις». — Παῖδι Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμοῦς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης σελίδος: — Διὰ τὴν μετᾶφρασιν τὰ εἶπαμεν. — «Ἀγροῦλα» τίποτε τὸ ἔκτακτον, ἐκτός ὅσον τὸν τελευταῖον στίχων. — «Παράδοξος γνωριμία». Ἀρκετὰ εὐμφορ καὶ μὲ κάποιαν πρωτοτυπίαν. — «Τὶ σκέπτομαι». Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ φίλη μᾶς Ἑλληνικὴ Ἀγγλὴ σκέπτεται ὠραία καὶ ἰδιόρρυθμα. Τῆς λείπει ὅμως ἀκόμη ἡ ἰκανότης νὰ ποικυσταλλῶν ὡς γνωμικὰ τὰς ἰδέας τῆς. Ἡ διατύπωσις χωλαίνει ὀλίγον. — «Περασμένα». Ἡ μόντην τοῦ ἀρτέ ε

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάντα λάξουν... ο Δόν Κιζώτης(0) με Τέλλον Α...

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Ένεικόν Λόγια (Έστελλα) Ναπολέοντα...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 156ου Διαγωνισμού Λύσεων Απριλίου-Ιουλίου... Αι λύσεις γίνονται δεκταί μέχρι της 10ης Ιουλίου...

312. Αίνιγμα... Είμαι πόλις 'ς άλλη χώρα... Κι' άλλη πόλις μου κοντά...

314-318. Μαγικόν Γράμμα... Τη ανταλλαγή ενός γραμματος έκαστη; τών κάτωθι λέξεων, δι' ενός άλλου, πάντοτε του αὐτοῦ...

320. Ποικίλη Ἀκροστιχίς... Τό πρώτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας...

ΛΥΣΕΙΣ... 111. Ἀργαστόλιον (Ἄργος, τό, Λυών). 112. Σοφία-Σόφια. 113. Ἀηρ-Ἡρα...

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ... [15' - 126]... Τῶ Σφ' μοι θεῶ Κ. Καρατζή και τοις φίλοις μου...

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΝΩΣΙΣ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ»... Υπευθυμίζομεν τὴν ἔνωσιν τῶν δύο Συλλόγων...

ΟΙ ΛΥΤΑΙ... ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ... δων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων, ἐλήφθησαν ἀπὸ 11-17 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἄνδρ. Ι. Παπᾶς, Ἰωάννα Θ. Μπάρα, Α. Ι. Χριστόπουλος, Ἀσπασία Α. Πυλαγιάνου...

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Α. Γ. Μαρουνᾶς, Μαρία Ν. Δρόσου, Γ. Ν. Δρόσος, Ἀναστασία Γ. Μαρουνᾶ, Γ. Θ. Πανάγος...

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ... Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐκληροδόθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ... Συστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας...

Table with 3 columns: Subscription rates, Publication info (Nikolaos P. Papadopoulos), and Issue info (Year 38, No. 26).

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ... ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)... Τί ώραία! Με πόση εὐχαρίστησι ἐπακλόθηκε στὸ μαλακὸ κρεββατάκι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. Ὁ μεγαλοκτηματίας Σούζας δ' Ἀλβαράδο... Τὸ ταξίδι τῆς «Γαλλίας» ἐξακολουθοῦσε χωρὶς ἐπεισόδια...

Ἡ γὰρ τοῦ μικροῦ ἠθοποιοῦ ἦταν οἱ σταθμοί. Ἐπίασαν πρῶτα εἰς Ντεκάρ, ἔπειτα εἰς Περναμπούκο, τὴν πρώτην...

Ποῖος μποροῦσε νάντισταθῆ ἔνα χαμόγελο τῆς χαριτωμένης Κολέττας;... (Σελ. 199, στ. α')

πόλι τῆς Βραζιλίας. Καὶ τέλος εἶπεν Μπάγια. Ὁ Ἐρρίκος ἐδραϊνε παντοῦ, καὶ μάλιστα μαζί με τὴν Κολέττα...

Μολοντοῖ εἶχε τώρα τὸ δικαίωμα νὰ τριγυρίζη μέσα εἰς τὸ πλοῖο ὅπου ἤθελε, ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς ἀπέφευγε νὰ παρακληριάζη τὴν Κολέττα...

Ἡ πονηρὴ Κολέττα δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ πόση γοητεία ἐξακοῦσε στὸ καλὸ ἐκεῖνο ἀνδρόγυνο. Εἶχε μιά μεγάλη δύναμι καὶ τὴ μετεχειρίζετο...

Καὶ ὅμως ἕνας τέτοιος γίγας, κολοσσὸς, σὰν τὸν Σούζα δ' Ἀλβαράδο, εἶχε κατακτηθῆ ἀπὸ τὰ παιδικὰ θέληγτρα...

Τὰ δύο παιδιὰ ἄρχισαν νὰ ἐκτελοῦν δύσκολον χοροῦς... (Σελ. 199, στ. β')

Ἡ πονηρὴ Κολέττα δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ πόση γοητεία ἐξακοῦσε στὸ καλὸ ἐκεῖνο ἀνδρόγυνο. Εἶχε μιά μεγάλη δύναμι καὶ τὴ μετεχειρίζετο...